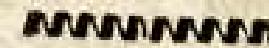

Jësa saab omma piisfokesse lapse
lábbi hâbbisse.

Ühhe issa sõbber tulli sõbra kahheksa aastase
poiakest waatma, kes olli rouges maas. Sai
agga tulnud, siis ka issa astus cuppa. Tem-
ma olli wâljast tulnud, ja kitis sõbrale, et
keik willi on sekord paks ja wâgga kânnu, ja
ei woi sedda parramat ollage. Laps kulis
peâlt, ja ütles siis issa wasto: Ja sedda
Jummalat ei peaks minna auustama; ei
peaks Temma armo mitte sureks kiitma?
Temma peaks hûúdma; ja minna ei
peaks mitte kuulma; ei peaks sedda
teed kâima, mis Temma mind juh-
hatab? — Need sannad ligutased issa süd-
dant kangeste, hakkas omma süddant mõtse-
ma, ja ãrkas ommast patto unnest. Agga
poeg kasvis tarkuses ning armus.

Rui mitto kord ei wooks kül wannemad
ommast lastest oppida, kui nemmad ommad
lapsed warra jo õppetuisse alla annatsid! Agga
kui missikord ei õppi lapsed omma eessimest
patto, parago Jummal, omma wannemats-
te kdest! Oh, hâddha neile, kelle läbbi lapsos-
te hukka saab!

Üks tallopoeg ãrkab.

Ües tallopoeg, kes jummalakartmata elo ju-
geste olli ellanud, hakkas omma pattude pâr-
cast kuriwaks sama. Agga ep olnud sedda kaus-
aks: Temma agga wôttis omma sündame tun-
nistusse wasto seista, ja ellas omma patto
elo, nenda kui enne. Agga kui ta ükskord
metsa sai läinud ja ühhe pu sai mahharai-
unud, siis tuli se Piiblisalm temma mele:
„Agga kuriwes seisab fa jo pude jure kûlges;